

Dimarts XXII de durant l'any

Text de l'Evangeli (Lc 4,31-37): En aquell temps, Jesús va baixar a Cafarnaüm, població de Galilea, i els dissabtes hi ensenyava. La gent estava admirada de la seva doctrina, perquè parlava amb autoritat. En aquella sinagoga hi havia un home posseït d'un dimoni, un esperit maligne, que es posà a cridar amb tota la força: «Ah! Per què et fiques amb nosaltres, Jesús de Natzaret? ¿Has vingut a destruir-nos? Ja sé prou qui ets: el Sant de Déu!». Però Jesús el va increpar dient: «Calla i surt d'aquest home!». Llavors el dimoni el llançà allà al mig i en va sortir sense fer-li cap mal. Tots quedaren molt sorpresos i comentaven entre ells: «Què és tot això? Dóna ordres amb autoritat i amb poder als esperits malignes i els fa sortir!». I la seva fama s'escampava per tots els indrets d'aquella regió.

«La gent estava admirada de la seva doctrina, perquè parlava amb autoritat»

Mn. Joan BLADÉ i Piñol
(Barcelona, Espanya)

Avui veiem com l'activitat d'ensenyar fou per a Jesús la missió central de la seva vida pública. La prèdica, però, de Jesús era molt distinta a la dels altres mestres i això feia que la gent se n'estranyés i se n'admirés. Certament, tot i que el Senyor no havia estudiat (cf. Jn 7,15), desconcertava amb els seus ensenyaments, perquè «parlava amb autoritat» (Lc 4,32). El seu estil de parlar tenia l'autoritat de qui se sap el “Sant de Déu”.

Precisament, aquella autoritat del seu parlar era el que donava força al seu llenguatge. Utilitzava imatges vives i concretes, sense sil·logismes ni definicions; paraules i imatges que extreia de la mateixa naturalesa quan no de la Sagrada Escriptura. No hi ha dubte que Jesús era bon observador, home proper a les situacions humanes: al mateix temps que el veiem ensenyant, també el contemplem a prop de les persones tot fent-los el bé (amb guaricions de malalties, amb expulsions

de dimonis, etc.). Llegia en el llibre de la vida de cada dia experiències que li servien després per a ensenyar. Tot i aquest material tant elemental i “rudimentari”, la paraula del Senyor era sempre profunda, inquietant, radicalment nova, definitiva.

La cosa més gran del parlar de Jesucrist era el compaginar l'autoritat divina amb la més increïble senzillesa humana. Autoritat i senzillesa eren possibles en Jesús gràcies al coneixement que tenia del Pare i la seva relació d'amorosa obediència amb Ell (cf. Mt 11,25-27). És aquesta relació amb el Pare el que explica l'harmonia única entre la grandesa i la humilitat. L'autoritat del seu parlar no s'ajustava als paràmetres humans; no hi havia competència, ni interessos personals o llüïssor. Era una autoritat que es manifestava tant en la sublimitat de la paraula o de l'acció com en la humilitat i senzillesa. No hi va haver en els seus llavis ni la lloança personal, ni altivesa, ni crits. Mansuetud, dolcesa, comprensió, pau, serenor, misericòrdia, veritat, llum, justícia... foren l'aroma que envoltava l'autoritat dels seus ensenyaments.